

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Τώρα, εις τάς διακοπάς, εις τάς ημέρας της άναπτυξεως μετά την κόπωσιν της συντόνου μελέτης και τάς συγκινήσεις τῶν ἔκτασεων, τί δροσερώτερον ἀναψυκτικό διά τους μαθητάς και τάς μαθητικάς δύναται νά υπάρξῃ από τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»;

Τις γονεὺς δὲν θὰ προτιμήσῃ τὴν «Διαπλάσιν» παντὸς δᾶλου ἀναγνώσματος διὰ τὰ προσφῆται τέκνα του, ἀφοῦ δχι μόνον τερπνότερον και καταλληλότερον δὲν υπάρχει εἰς τὴν γλώσσαν μας, ἀλλ' οὐδὲ εὐθυγάρον; — Διότι ἐκ τῶν 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, οἵτινες πρότερον ἔτιμον τὸ φρ. 2, 50 ἔκαστος

προσθέρουνται τῷρα εἰς τιμὴν ἀπιστεύτως εὐθυγάρον, ήτοι πρὸς δραχμὴν 1 ἔκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1, 10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, και φρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἑλλαστικῷ — ἔλευθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν —

οἱ ἔξι 17 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» :

4^ο, 5^ο, 6^ο, 7^ο, 8^ο, 9^ο, 11^ο, 13^ο, 16^ο, 17^ο, 18^ο, 19^ο, 20^ο, 21^ο, 22^ο, 23^ο, 24^ο, πωλούμενοι και χωριστὰ ἔκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἔκαιρούμενοι 7 τόμοι εἶναι σχέδιον ἔξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ δίλιγατα εὐρισκόμενα ἀντίτυτα τοῦ 1^{ου}, 3^{ου}, 12^{ου}, 13^{ου} και 14^{ου} τόμου πρὸς φρ. 2, 50 — τοῦ 10^{ου} φρ. 4 — και τοῦ 2^{ου} φρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λόγους στέλλονται μέχρι 15 ἀργόντων ἐ. ἐ.

607. Λεξιγρίφος.

Εἶναι γλυκὺ τὸ πρῶτὸν μου, ποὺ δὲ τὸ δεύτερὸν μου. Και πατροκτόνος βασιλεὺς εἶναι τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυκλικοῦ

608. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτὸν μου εἶναι νησί, τὸ δεύτερὸν μου εἶσαι σύ, τὸ τρίτον μου φωτίζει, τὸ σύνολον σφρίζει· ἀς εἶναι και πουλί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λάλου Χειλίδονος

609. Στοιχειογρίφος.

Βῆ νὰ γράψῃς, γά τὰ σύνοισις. Και βεβαίως θ' ἀπορήσῃς. Πᾶς, χωρὶς νὰ κοπιάῃς, ζῆσον εἰς φυτὸν ἀλλάξεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τηλεσώνου

610. Αναγραμματισμός.

Τὰ ἔνη διὰ μ' ἔχουσι πλὴν διανοτροπῶς· αναγραμματίζομενον μὲ προσκυνεῖ πᾶς τόπος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βιλνόφωτος

611. Τονβύριφος.

Ἄν ἄλλαξω τοισιδύν μετ' ἀποχεταλισμόν, διέτι νὰ ἐμποδίζω, ὡς πρίν, τὰς διαβάσεις, εὐθὺς θὰ ἐπιτέλεω· τὸ κύριο τῆς βαλάσσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυτελοῦ Δίου

612. Μωσαΐκον.

Οἱ δρυμοί, οἱ λευκῶνες, τὰ δάση και τὰ στριλαῖα τὰ σκιερά και τὰ λα τὰ φίλα τοὺς πάσι και τὰ λείρια τὰ δροσερά ἔστιν γράμματα τὸ μέσον διώρησουν, εὐθὺς ἔσονται νὰ σχηματίσουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λατοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν

613. Αλινγκά.

Τὶ πράγμα βλέπουμεν μίαν φοράν εἰς ἐν λεπτόν δύο φοράς εἰς ἐν δεύτερόλεπτον και δέν το βλέπουμεν καθόλου εἰς ἐπτά αἰώνας;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυανοπέλου Νύρρης

614. Δημηώδες αἰνεργάκα.

Γυρίζεις πρεγυρίζει, τὴν γωνιά τὰς και καθίζεις, τὸ τῆς κυανοπέλου Νύρρης

Και ἐκ τῶν 17 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθυπόδον ἔστιν τούτους θὰ υπέρτιμην πάλιν.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», δῶν ἔκαστος κοδυτοῦ διὰ 100 ἔως 130 εἰκόνων και εἰναι ἀνεξάρτητος τὸ ἀλλων ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον ἐκ μεγάλων δεῖν δων 192, ἐμπεριέχονται, ἐκτὸς τῆς δᾶλου ποικιλῆς, ἥκινος ἐπαγγειοῦ, μορφωτικῆς και διδακτικῆς ὑπέρ, και τὴν ἔπικιντα και τερπνὰ μυθιστορίματα :

Ο 'Ανοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οι τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ και 8ῳ. — Ο Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ο Μηνός, ἐν τῷ 10ῳ. — Η Κόρη τοῦ Γεροβοῦ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ο 'Ιωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ και 14ῳ. — Τὸ Κερδάκον, ἐν τῷ 13ῳ και 14ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ και 16ῳ. — Ο Πλοιαρχος, ἐν τῷ 17ῳ και 18ῳ. — Η Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ και 20ῳ. — Η 'Αδελφούλα μὲν τῷ 20ῳ. — Οι Καλοὶ ζυθρωποί ἐν τῷ 21. — Ο Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ο Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνος, ἐν τῷ 23ῳ και 24ῳ.

Παραγγελία μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ και εἰς γραμματικά πατέρος Κράτους) ἀπειθύνονται, δι' ἐπιστολῆς σύστημας, καὶ εἴθεται :

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον,

Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὁδὸς Αἰόλου, ἀριθ. 119.

Εἰς 'Αθήνας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστόμενον ὑπὸ τοῦ 'Επουρείου τῆς Παιδιάς ἢ τὸ κατ' ξέχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγχρονο, ἀλλοίς παρασχόντος εἰς τὴν γάραν ἡμένιον ὑπηρεσίαν, και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κανεκαντινευτόλεμον ἢ εὐάγγελων μητροῖς και χρησιμότερον εἰς τοὺς παῖδες.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Βιωτερικού δραχ. 3. — Εἰωτερικού φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαι δέρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς και εἰναι προπληρωτέα: δι' ἐν ἔτος.

ΕΚΔΙΕΤΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν' Ελλάδι λεπ. 18. — Εν τῷ Εἴσωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἢν 'Αθήνας
'Οδὸς Αἰόλου, 119, ἵναντι Χρυσοσπηλακωτίσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος.

Ἐτος 17ον. — Αριθ. 29

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΙΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια τὸς σαλ. 217]

Τοῦ κ. Βουλφράν
οἱ δάκτυλοι ἔκινήθησαν
εἰς βιαίως, αὐτὴ δὲν
ἐνόησε τὴν αἰτίαν.

«Νά με συγχωρήσετε διότι σᾶς ζα-
λίζω, κύριε λέγω βέ-
βαια πράγματα πε-
ριττά.

— Δέν με ζαλί-
ζεις τούναντίαν εὐ-
αρεστοῦμαι, διότι βλέ-
πω ὅτι εἰσι οὖς ζε-
δολογον κορίτσιον
οἱ οποῖοι ἔχουν θέ-
λησιν, θάρρος, ἀπό-

φασιν, οἱ οποῖοι δὲν
ἀφίνονται εἰς τὴν τύ-
χην· και ἀφ' οὐ εὐχα-
ρεστοῦμαι ὅταν ἀ-
παντῶ αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και ἀφ' οὐ εὐχα-
ρεστοῦμαι διανά-
ταν αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

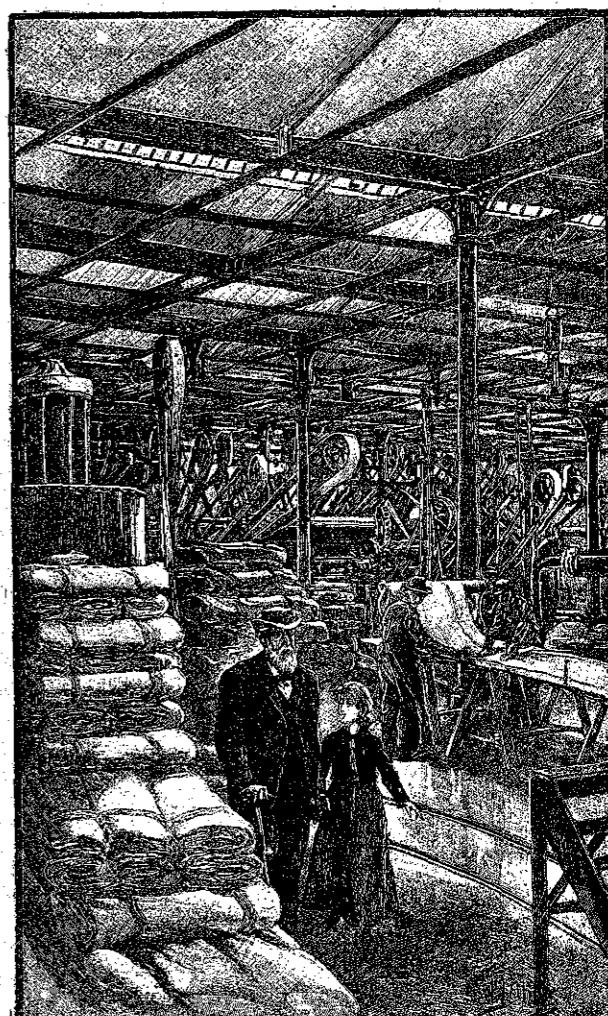
τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

τερήματα εἰς τὸν τύ-
χην· και διανάταν
αὐτὰ τὰ προ-

— Πάμε ἐκεῖ θὰ εἰμεθα καλλίτερα
εἰς τὸ κάθισμα.

<p

— "Οχι, κύριε, ουδέποτε.

— "Άλλα πού είχες τάς έλπιδάς σου, αφ' ού είδες ότι δέν εύρισκες έργασίαν;

Πουθενά: ήλπισα ότι, έτσι περιπτώσης δύσον είχα δυνάμεις, είμπορούσα νὰ σωθῶ μόνον διάτον πλέον έξητηλήθησαν και εις τὸν έκαλας, ἥδεια διόθη εἰς αὐτὰς και θὰ ήμουν εύτυχης: ἄλλ' έτσι μένουν κλεισταὶ καὶ εἰς ἐμὲ ἀπαράλλακτα δύναται και εις τὸν μακαρίτην τὸν πατέρα μου..

— Οι συγγενεῖς σου είχον κατὰ τοῦ πατέρος σου παράπονα σπουδαῖα, ἔννοια νόμιμα, ἔνεκα μεγάλων σφαλμάτων;

— Δὲν είμπορῶ νὰ φαντασθῶ, διότι ὁ πατέρης μου, τὸν ὅποιον ἐγνώρισα τόσον καλὸν εἰς ὅλους, τόσον ἀγαθόν, τόσον εὔγενην, τόσον συμπαθῆ, τόσον φιλόσοργον πρὸς τὴν μητέρα μου καὶ πρὸς ἑμές, διότι ἔκαμε ποτὲ κακόν ἄλλ' ἐπὶ τέλους, μοῦ φαίνεται ότι οι συγγενεῖς τοῦ δέν δυσηρεστήθησαν ἐναντίον του χωρὶς σπουδαῖαν ἀφορμήν.

— Καὶ τότε δημήρηθη πᾶς συνῆθεν ἐκ τῆς λεποθυμίας διά των λειχασμῶν τοῦ ὄντος της, καὶ πῶς ἐδόθηθήν υπὸ τῆς ράχιοπωλίδος: ἐπειτα δὲ διερχομένη τροτ χάδην τὸ μετά τῆς Ρουκερῆς, ἡλεῖν εἰς τὰ τῆς συγαντήσεως μετά τῆς Τριανταφυλλίδης.

«Ἐν ὁ συνωμιλούσαμεν, εἶπεν, ἔμαθα ότι εἰς τὰ ἔργοστάσια σας δίδουν ἔργασίαν εἰς δύσους Λητήσουν, καὶ ἀπεφάσισα νὰ παρουσιασθῶ, καὶ εὐηρεστήθησαν νὰ με βάλουν εἰς τὴς καλαμίστρες.

— Καὶ πότε σκοπούσεις νὰ ἔσχαλουθήσῃς τὸν δρόμον σου;»

Η ἀπροσδόκητος αὕτη ἔρωτησις περιέπλεξεν αὐτήν.

«Ἄλλα δὲν σκέπτομαι πλέον νὰ ἔσχαλουθήσω τὸν δρόμον μου, ἀπεκρίθη μετὰ μικρῶν σκέψιν.

— Καὶ οἱ συγγενεῖς σου;

— Δέν τους γνωρίζω δὲν εἰξένω καὶ ἔτοι θὰ θελήσουν νὰ με δεχθοῦν, διότι δέν δυσηρεστημένοι μὲ τὸν πατέρα μου. Επήγανα εἰς αὐτούς, διότι δέν ἔχω κανένα γάμο με προστατεύση, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰξένω καὶ ἔτοι θέλουν νὰ με δεχθοῦν.

— Τίποτε ἀλλο δὲν φοδοῦμαι τόσον, δέν τὸ νά μου κλείσουν τὴν θύραν.

— Καὶ διατί τάχα; Ο πάπκος σου εἶχεν ἀλλα τέκνα ἐκτὸς τοῦ πατέρος σου;

— "Οχι.

— Διατί δέν θὰ ήσαν εύτυχεῖς νὰ σ' ἔχουν εἰς τὸν τόπον τοῦ μίοῦ τὸν ὅποιον ἔχασαν; Δὲν εἰξέρεις τί ἔστι ἔρημη εἰς τὸν κόσμον.

— "Ισα ίσα το εἰξένω καὶ πολὺ μάλιστα.

— "Άλλο ή ἔρημία τῆς νεότητος, ή ὅποια ἔχει ἐμπρός της τὸ μέλλον, καὶ ἀλλο ή ἔρημία τοῦ γήρατος, τὸ ὅποιον μόνον τὸν θάνατον ἔχει.

— Ποτέ.

— Τότε κάμε ὅπως σε φωτίσῃ ὁ Θεός: ἄλλ' δύμας, ἀν δέν θέλης νὰ ἔλθης εἰς τὸν κίνδυνο νὰ κυπηθῆσῃς θύραν ἢ ὅποια μένει κλειστὴ καὶ σ' ἀφίνει ἀπ' ἔξω, διατί νὰ μὴ γράψῃς εἴτε εἰς τὸν δημιαρχὸν εἴτε εἰς τὸν ἔφημέριον τοῦ χωρίου σου; Είμπορει νὰ μὴ εἶναι εἰς ακτάστουν νά σε δεχθοῦν, καὶ τότε μένεις ἔδω, δόποι ο βίος σου εἶναι ἔξησταλισμένος: ἄλλα δυνατὰ καὶ νὰ θεωρήσουν εὐτυχίαν των νά σε δεχθοῦν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας: τότε εύρισκεις πλησίον των ἀγκάλην, περιποιήσεις, υποστήριξιν, τὰ δόποια θὰ σου λείψουν, ἔτσι μείνεις ἔδω πρέπει δὲ νὰ μάθης ότι ο βίος εἶναι δύσκολος εἰς κόρην τῆς ἡλικίας σου ἔρημον καὶ λυπημένην.

— Μάλιστα, κύριε, πολὺ λυπημένην,

τὸ εἰξένω, τὸ αἰσθάνομαι καθ' ἡμέραν, καὶ σας βεβαιῶ διτ, ἔτσι εύρισκα ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ἥδεια διόθη εἰς αὐτὰς καὶ θὰ ήμουν εύτυχης: ἄλλ' έτσι μένουν κλεισταὶ καὶ εἰς τὸν μακαρίτην τὸν πατέρα μου..

— Οι συγγενεῖς σου είχον κατὰ τοῦ πατέρος σου παράπονα σπουδαῖα, ἔννοια νόμιμα, ἔνεκα μεγάλων σφαλμάτων;

— Δὲν είμπορῶ νὰ φαντασθῶ, διότι ὁ πατέρης μου, τὸν ὅποιον ἐγνώρισα τόσον καλὸν εἰς ὅλους, τόσον ἀγαθόν, τόσον εὔγενην, τόσον συμπαθῆ, τόσον φιλόσοργον πρὸς τὴν μητέρα μου καὶ πρὸς ἑμές.

— Πιστεύετε; εἶπε προσηλοῦσα εἰς τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν τη ἀπεκρίθη ἀπ' εὐθέας, ἀλλὰ λαλῶν ἡμιφώνως ὡς συνδιαλεγόμενος πρὸς εἰαύτον.

— Οι συγγενεῖς σου είχον κατὰ τοῦ πατέρος σου παράπονα σπουδαῖα, ἔννοια νόμιμα, ἔνεκα μεγάλων σφαλμάτων;

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατέρης, τὸν πόνον τοῦ διόθαλμούς φρίσσουσα.

— Δέν την διατάξεις ποτέ καὶ συντέλειαν τῆς πατ

πρὸ διλίγων ἡμερῶν ἀκόμη. 'Αλλ' ἡ ναυγάκοσθην νὰ φύγω διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ φοβερῶν σφαγῆν. 'Ο νέος διοικητὴς κατεδίκασεν εἰς θάνατον δύος τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς οἰκογένειας Ἐλ-Μαζενί.

— Πῶς; ἀπ' αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν κατάγεσαι; διέκοψεν ὁ Γεδίζ, τοῦ ὅποιου οἱ ὄφθαλμοι ἔξηστραψαν αἴφνης, ἐν φάντασμα ἀνωρθούστο ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαῖου συνεσφριγμένους ἔχων τοὺς γρόνθους.

— Ναί, ἀπ' αὐτὴν, εἶπεν οὗτος μὲ τρέμουσαν φωνὴν.

— Τί; εἶναι δυνατόν; καὶ ὀνομάζεσαι;

("Επειτα τὸ τέλος")

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΕΣΣΟΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΙΑΣ ΜΠΕΤΕΣΗ

ΑΓΓΑΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος ίδε σελ. 220)

— Ποῦ εἶναι λοιπόν; ἡρώτησεν ἡ γυνὴ μὲ κόπον ἀνεγερθεῖσα.

— 'Εκεῖ κάτω, κοντά εἰς τὸ ἔργοστάσιον' αὐτὸς ἔσυρε τὸν δρόμον που πάγει σπίτι μας.

— Είναι λοιπόν μεγάλος ὁ ἀδελφός σου;

— "Ω, μεγαλείτερος ἀπὸ μένα" εἶναι ἑπτά ἔτῶν.

Η ἄγνωστος ἀνεστέναξε καὶ δάκρυσεν τοὺς ὄφθαλμούς της, οἵτινες εἶχον κοιλανθῆ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας. 'Η Μαΐρη, προσασθανομένη διὰ ὃτο καλή, τὴν ἔσυρε μεθ' ἔσυρης.'

— Καλά, ἀς πᾶμε νὰ τον εὑρώμεις ἀλλὰ μὴν τρέχης τόσο γρήγορα, εἶμαι

πολὺ κουρασμένη' δὲν εἰμπορῶ νὰ σε ἀκολουθήσω.

Η Μαΐρη φθάσασα εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ὅποιον ὃτο φορτωμένον ἀνθρακας, πήρε πάλιν πάλιν, διότι ὁ Ίακωβος δὲν ἔτοιε.

— Έφωνακε δὲ τόσον πολὺ φέτος οἱ ἀνθρακοπῶλαι ἔξεβαλον τὰς μαύρας κεφαλὰς των.

— Μπά! εἶπεν εἰς ἑξ αὐτῶν, εἶναι ἡ μικρούλα που ὃτο σήμερα τὸ πρῶτον μὲ τὸν Ίακωβο. Μήν κλαῖς δὲν ἀπέθανε ὁ ἀδελφός σου, ἔπειτα μονάχα καὶ ἔβγαλε τὸ πόδι του. Τὸν ἐπῆγα εἰς τῆς γιαγιᾶς σου καὶ τὸ ἀφεντικὸν τῆς ἔδωκε λεπτὰ διὰ νὰ τον περιποιηθῇ.

— Ὁ ἀδελφός σου ὀνομάζεται Ίακωβος; πρώτησεν ἡ ἄγνωστος καὶ σύ πᾶς λέγεσαι;

— Μαΐρη καὶ ἡ γιαγιά μου Μπέτση.

— Γιὰ ίδετε, ίδετε! ἡ πτωχὴ αὐτὴ γυναῖκα δὲν εἶναι καλά!

Πραγματικῶς ἀπὸ τὴν μεγάλην τῆς συγκίνησιν ἡ ἔξην ἐλιποθύμησε. Μία γειτόνισσα ἔτρεξε καὶ την ἐπεριποιήθη δὲ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὄφθαλμούς, ἔλαβε τὴν Μαΐρην μὲ στοργήν.

Ὁ ἀνθρακοπῶλης, διτις εἶγε μεταφέρη τὸν Ίακωβον εἰς τὸν οἰκίσκον τῆς Μπέτση καὶ ἐγνώριζε τὸ δρόμον, ἐπρότεινε νὰ δηγήσῃ τὴν Μαΐρην καὶ τὴν μητέρα της διότι ἡ πτωχὴ ἔκεινη γυνὴ, ἡ τόσον ωχρὰ καὶ λυπημένη ὃτο ἡ μήτηρ τῶν δύο παιδίων.

Ασθενήσασα εἰς τὴν πόλιν, εἰς ἣν εἶχε μεταβῆνε στην πόλιν, εἰς τὸ νοσοκομεῖον δι' αὐτὸν δὲ δὲν εἶχε δυνηθῆ νὰ γράψῃ εἰς τοὺς οἰκείους τῆς τόσον καιρὸν. Τέλος πάντων ἀφ' οὐ ἔβελτιψθη ἡ κατάστασις

τῆς ἐπέστρεψε νὰ ἐπανεύρῃ τὰ τέμπτης. 'Άλλὰ φεῦ! ὁ σίκισκος εἰς τὸ ὅποιον κατώκουν ὅτε ἀνεχώρησεν εἰρηκημνισθῆ, οὐδεμία δὲ γειτόνισσα ἡγήθη νὰ τη δώσῃ πληροφορίαν τινά.

Ἐπὶ μακρὸν περιεπλανήθη εἰς τὸ ἀπραντὸν Λονδίνον, ζώσα ἐκ τῶν ὀλίγων χρημάτων, τὰ ὅποια εἶχε φέρη μεθ' αὐτῆς καὶ ζητοῦσα ματαίως πληροφορία περὶ τῶν τέκνων τῆς. 'Άλλ' ὁ Θετὴν ἐλυτήθη καὶ ὥδηγησε πλησίον τὴν Μαΐρην. Δὲν εἶχε πλέον χρήματα ἀλλὰ τώρα δὲτε εὐρίσκετο μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῶν τέκνων τῆς ἡσθάνετο ἐπὶ τὴν ισχυρὰν καὶ ἡδύνατο νὰ ἐργασθῇ.

— Κ' ἔγω, μητέρα, ἀνέκραξεν ὁ μηρός Ίακωβος, ἀναρτήθηες ἀπὸ τὸν λιμόν της, θὰ κερδίσω πολλὰ χρήματα θὰ είμαι πλειό προσεκτικὸς ἀπὸ σήμερον καὶ δὲν θὰ γλιστρῶ δύος σήμερος δουλεύων γύκτα καὶ ἡμέραν καὶ θὰ μάχης τὸ βράδυ μάθημα θὰ γίνωμα πλούσιοι ἡ γιαγιά θὰ ἔχῃ μαλακὸ φύλο καθέ ημέρα. 'Όταν μεγαλώσω θὰ κερδίσω ἀρκετὰ διὰ νὰ ἡσθε εὐτυχεῖς καὶ τρεῖς σας.

Η μικρὰ Μαΐρη ἀπτινοβούσα αἱ χαρὰν ἐπανελάμβανεν.

— Εγὼ την εὐρήκα τὴν μητέραν ἔγω μόνη μου.

Η χαρὰ ιστρεύει γρήγορα. Μετά τὴν μήμερας τὰ πρόσωπα τῶν δύο γυναικῶν καὶ τῶν δύο παιδίων ἐδείκνυον γύρισται ζωηρότητα· δυσκόλως δὲ θὰ εὑρίσκετο οἰκογένεια εὐτυχεστέρα καὶ πλέον εὐγνώμων πρὸς τὸν Θεόν ἀπὸ τὴν οἰκίανειαν τῆς γραίας Μπέτση.

Τὸν ἐπῆραν εἰς ἔνα φιλικὸν καράβι που ἔκανε πανιὰ διὰ τὴν Ρωσίαν· θὰ φορτώσῃ στάρι καὶ θὰ γυρίσῃ πίσω. Εἴναι καιρὸς που ἔφυγε τὸ καράβι καὶ τώρα γυρνᾷ εἰς τὴν πατρίδα.

Γλυκὰ φυσῷ τὸ ἀεράκι καὶ τοῦ ἀνεμοῦ εἰ τὰ μαλλιά του καὶ τές κορδέλες τοῦ ναυτικοῦ σκούφου του. Τοῦ φαίνεται πῶς μοσχοβολῷ τὸ ἀεράκι τῆς πατρίδος· δὲν μοιάζει διόλου μὲ τὸν παγωμένο ἀέρα τῆς ξενιτείας.

Μακριά, εἰς τὴν στεργάκυτταί εἰ τὸ Κωνσταντῖνον· κατὶ διακρίνει που ἀσπρίζει· εἶναι ἡ ἀγαπημένη του πατρίδα. Εἰς ἀπὸ τὰ σπίτια ἔκεινα εἶναι ἡ μανούλα του καὶ ὁ πατέρας του. Τὸ ήξεύρουν ἀρά γέ που εἶναι τόσον σιμά των; Εἴνε καλά ὁ πατέρας του; Μήν ύπερφετο τόσον καιρόν που ὃτο μακριά των, εἰς τὰ ἔξαντα; Αχ! πῶς θὰ πετάξῃ τὸ τὴν ἀγκαλιά των δταν θὰ πατήσῃ τὸ στεργάκι.

Καὶ ἐν φυσῷ τὸ καράβι καὶ προσπαθεῖ νὰ διασκέψη τὸ σπίτικό των, νοιώθει μεγάλη συγκίνησις εἰς τὴν

ΜΑΚΡΥΑ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Οσοι κατοικεῖτε εἰς παραθαλάσσια μέρη βλέπετε συχνὰ νὰ φεύγουν πλοῖα ἀπὸ τὸν λιμένα· μὲ πανιὰ ἀνοιγμένα ἡ καπνοδόχη που καπνίζει πηγανούν εἰς ἄλλους τόπους.

Μέσα εἰς ἀπ' αὐτὰ τὰ πλοῖα εἶναι ναυτόπουλον, μούστος ος δπως λέγουν οι ναυτικοί, ὁ Κωνσταντῖνος. Τὸ ἀγαπημένο τὰ γράμματα καὶ μὲ πόνον ἀφήκε τὸ σχολεῖο· ἀλλὰ τὸ νὰ κάμη; δὲν μετατρέπεται πλέον τὸ πατέρας του που εἶναι ναύτης, ἔμεινε πολλὲς ὥρες βρεγμένος εἰς μίαν τρικυμίαν καὶ ἐπῆρε δυνατὴν πούνταν. Πέντε μῆνες εἶναι τώρας εἰς τὸ κρεβήτα. Δὲν ἔχουν πλειὰ οὔτε νὰ φάγουν, οὔτε τὰ ιατρικὰ νὰ πληρώσουν. Εμβήκαν καὶ εἰς χρέος· ἔτσι λοιπὸν ἐπῆρε μούτσος ὁ Κωνσταντῖνος.

— Κ' ἔγω, μητέρα, ἀνέκραξεν ὁ μηρός Ίακωβος, ἀναρτήθηες ἀπὸ τὸν λιμόν της, θὰ κερδίσω πολλὰ χρήματα θὰ είμαι πλειό προσεκτικὸς ἀπὸ σήμερον καὶ δὲν θὰ γλιστρῶ δύος σήμερος δουλεύων γύκτα καὶ ἡμέραν καὶ θὰ μάχης τὸ βράδυ μάθημα θὰ γίνωμα πλούσιοι ἡ γιαγιά θὰ ἔχῃ μαλακὸ φύλο καθέ ημέρα. 'Όταν μεγαλώσω θὰ κερδίσω ἀρκετὰ διὰ νὰ ἡσθε εὐτυχεῖς καὶ τρεῖς σας.

Η μικρὰ Μαΐρη ἀπτινοβούσα αἱ χαρὰν ἐπανελάμβανεν.

— Εγώ την εὐρήκα τὴν μητέραν ἔγω μόνη μου.

Η χαρὰ ιστρεύει γρήγορα. Μετά τὴν μήμερας τὰ πρόσωπα τῶν δύο γυναικῶν καὶ τῶν δύο παιδίων ἐδείκνυον γύρισται ζωηρότητα· δυσκόλως δὲ θὰ εὑρίσκετο οἰκογένεια εὐτυχεστέρα καὶ πλέον εὐγνώμων πρὸς τὸν Θεόν ἀπὸ τὴν οἰκίανειαν τῆς γραίας Μπέτση.

Τὸν ἐπῆραν εἰς ἔνα φιλικὸν καράβι που ἔκανε πανιὰ διὰ τὴν Ρωσίαν· κατὶ διακρίνει που ἀσπρίζει· εἶναι ἡ ἀγαπημένη του πατρίδα. Εἰς ἀπὸ τὰ σπίτια ἔκεινα εἶναι ἡ μανούλα του καὶ ὁ πατέρας του. Τὸ ήξεύρουν ἀρά γέ που εἶναι τόσον σιμά των; Εἴνε καλά ὁ πατέρας του; Μήν ύπερφετο τόσον καιρόν που ὃτο μακριά των, εἰς τὰ ἔξαντα; Αχ! πῶς θὰ πετάξῃ τὸ τὴν ἀγκαλιά των δταν θὰ πατήσῃ τὸ στεργάκι.

Καὶ ἐν φυσῷ τὸ καράβι καὶ προσπαθεῖ νὰ διασκέψη τὸ σπίτικό των, νοιώθει μεγάλη συγκίνησις εἰς τὴν

καρδιά του καὶ μία προσευχὴ ἀναβαίνει εἰς τὰ χειρά της.

— Θεέ μου, δῶσε νὰ γίνη καλὰ ὁ πατέρας μου· μὴν εἶναι λυπημένη ἡ μανούλα μου· καὶ κάνε με ἀξιό δουλεύων γι' αὐτούς. 'Εγώ δέν την φοβούμαι τὴν δουλειά· γιὰ κάρι των πηγαίνω καὶ μακριὰ 'στα ἔξαντα· ἀς φυσῷ ἀγρια ὁ βορειας καὶ ἀς δέρνουν τὰ κύματα τὸ καράβι μας, ἀς κοκκαλιάζουν τὸν χειμῶνα τὰ Χέρια μου ἀπὸ τὴν παγωνιά. 'Ο πατέρας μου νὰ γίνη καλὰ καὶ νάνε εὐτυχισμένη ἡ μανούλα μου.

Αὐτὰ λέγει μέσα εἰς τ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια το ίδιο πλ. 222).

Τούς λόγους τούτους ἀκούσασα ἡ μαχαιρίσσα ἡ σθανθή μεγάλην ἔκπληξιν, καὶ ἔτρεξε νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν εἰδήσιν εἰς τὸν ἀπόμαχον δῖστις ἡσχολεῖτο εἰς τὸ καθημερινὸν ἔργον του.

— Ξεύρω, εἶπε, γιατὶ τ' ἀφεντικὸν εἶναι τόσο θυμωμένον; Θά μας ἔλθουν ἐπισκέψεις, οἱ τέσσαρες ἀνέφοι του.

Ο Αὔγουστίνος ἔμεινε μὲν στόμα ἀνοικτόν, ἐσκέφθη μερικὰς στιγμάς, ἔρευνῶν εἰς ὅλας τὰς πτυχὰς τῆς μνήμης του· ἔπειτα δὲ μὲν ἀδιάφορον τόνον·

— Δέν τους γνωρίζω, εἶπεν εἰς τὴν Μαριάνναν.

Ἄντη ὑψωσε τοὺς ὄμοις. Παράξενος εἶχε καταντῆσαι αὐτὸς ὁ Αὔγουστίνος· τῷ ἀνεκόνινον μίαν τόσον σπουδαίαν εἴδησιν, ἢ ὅποια συνεκίνησε τόσον τὸν κύριον του τὸ πρώτη, καὶ ὃ ἀπόμαχος ἔκεινος ἔμενεν ἀπαθῆς ὡς βράχος.

Η Μαριάννα ἔδεσε πέρις τῆς ὀσφύος τῆς τὴν ὥραίαν λευκὴν ποδιάν της, κρατοῦσα δὲ τὸ κάνιστρον εἰς τὸν βραχίονα διηθύνθη εἰς γειτονικὸν λαχανόκηπον.

Τὸ πρῶτον αἴτιον τῆς ἔξοδου τῆς ἦτο διτὶ εἰχε ἀνάγκην ὀλίγων λαχάνων. Ἀλλὰ τὸ κύριον αἴτιον ἦτο ὃ ἡ κηπουρὸς ἐγγάριε παμπόλλους ἀγνθρώπους καὶ τῶν ἡδύντο νὰ τῇ δώσῃ πληροφορίαν τινά.

Ἄλλ' οὐδὲ αὐτὸς ἐγνώριζε τίποτε. Ήτο δὲ δύσθυμος, δὲ ἡ κυρία της τὴν προσεκάλεσε μετὰ μεσημβρίαν.

Μετὰ περισκέψεως καὶ διὰ περιστροφῶν καὶ περιφράσεων ἡ Συλβία ωρίλησε πρὸς τὴν προσεκτικὴν ὑπήρτετραν περὶ τοῦ συγγενοῦς ἔκεινου τοῦ ὅποιου ἡ παῖδικὴ καὶ ἡ ἐφηβικὴ ἀκόμη ἡλικία εἶχε φαιδρύνῃ τὴν παλαιὰν ἔκεινην κατοικίαν.

Ἐπὶ τινας μῆνας οἱ υἱοὶ ἐμελλον νὰ ἔλθουν νὰ παῖξουν ἔκει δόπου ἔπαιζεν ὁ πατέρη των· ἐμελλον νὰ ἔλθουν μετὰ τέσσαρας ἡμέρας· τοῦτο ἀνήγγειλε τὴν πρωτανὴ ἡ ἐπιστολή.

Η Μαριάννα ἐσιώπησεν ἐκ σεβασμοῦ, ἀλλ' ὃ ἄγριες τρόπος δι' οὐ ἐκίνησε τὸ πτεροσάρωθρον, τὸ ὅποιον ἦτο πρωρισμένον νὰ ἐκδιώξῃ τὰς ἡσυχούς ἀράχνας ὑφαίνοντας τοὺς ἰστοὺς αὐτῶν εἰς τὰ ἀκατοίκητα δωμάτια, κατέστησε κατά δηλον εἰς τὴν ὀδελφὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ διτὶ ἡ γρατὰ θεράπαινα δὲν ἦτο διόλου εὐχαριστημένη.

Ἐξεβύμανε δὲ τὴν ὄργην τῆς κατὰ τῶν παραπετασμάτων καὶ τῶν ἐπίπλων τῶν δωμάτων καθαρίζουσα καὶ σκουπίζουσα, καὶ μετ' ὀλίγους μετέβαλε τὴν ὅψιν τῶν ἔρήμων ἔκεινων δωματίων.

Εἰς τὰς δύο κλίνας, αἵτινες ἦσαν πρωρισμέναι νὰ φιλοξενήσωσιν ἐκάστη ἀπὸ δύο παιδία ἔζετεινε καθαρωτάτας συνδ-

νας, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἥπλωσεν ώραία ἐφαπλώματα.

Μετὰ τὸ τέλος δὲ τῆς ἐργασίας τῆς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ γὰρ ξεθυμάνη κατὰ τοῦ ἡσυχοῦ Αὔγουστίνου.

Παιδία εἶς τὸ στίτι. Τί δυστυχία, Θεέ μου! τὰ παιδία ῥημάζουν τὰ πάντα, κάριουν ἐνα σωρὸν ἀνοησίας,

Ο κύριος καὶ ἡ κυρία ἀς τα καταφέρουν ὅπως θέλουν. Εἰς τὸ μαγειρεῖον δὲν θά τ' ἀφήσῃ αὐτὴ νὰ πατήσουν τὸ πόδι των. Εἰς τὸ τέλος δὲ τοῦ τεταραγμένου μονολόγου τῆς ἡ μαγειρίσσα εἴσφριξεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς τὴν ἀγαπητήν της γάταν, ὑποσχομένη εἰς αὐτὴν ὅτι εἰς κανένα δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν του.

Ο λοχαγὸς ἐκ τῆς χρονολογίας τῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὅποιαι ἐστάλησαν ἀλληλοδιαδόχως πρὸς αὐτὸν ἀγρέλλουσαι τὴν γέννησιν τῶν παιδίων, συνεπέρανεν διτὶ τὸ μεγαλείτερον ἥτο δέκαι ἔτῶν, τὸ δεύτερον ὀκτώ, τὸ τρίτον ἐπτά καὶ τὸ νεωτέρον δὲν ἦτο ἀκόμη εἴς.

Τί νὰ τὴν καμή τὴν ἀγέλην αὐτὴν τῶν παιδίων, τὴν ὅποιαν τὸν ἐστελλεν διευθύνθησε τὸν πατέρος;

Ἐν πρώτοις ἐπρεπε νὰ τα σπουδάσῃ· ἔπειτα ἥρχετο τὸ ζήτημα ποῦ ἐσωτερικὸν μέλλουσι· ἀποβιβασθῶσιν οἱ ἀνεψιοί του.

Ἐν τοῖς πρώτοις ἐπρεπε νὰ τα σπουδάσῃ· ἔπειτα ἥρχεται ἡ μάζαστοιχία ἐρχεται διτὶ δὲ εἰδεν είσορμῶσαν εἰς τὸν σταθμὸν τὴν ἀτμάραξαν σύρουσαν τόσας ἀμάξιας κατόπιν της, ἡ καρδία του ἥρχεται νὰ κυττάτι λωρῆς.

Μόνον πόρον εἶχεν ο λοχαγὸς τὴν σύνταξιν του, ἡτις ἐνουμένη με μικρά τινα είσοδήματα ἐκ κτημάτων ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀδελφήν του ἥτοι τὸν τύπον της πατέρος, πρός αὐτὸν καὶ νὰ τον σύρουν εἰς τὸν ἐνδυμάτων του.

Εἰς τὴν πολύχνην ἡτις ἔκειτο πλησίον τῆς κατοικίας του· λοχαγὸς δὲν ἦσαν ἄξια λόγου τὰ ἐκπαιδευτικὰ μέσα. Τὰ παιδία, ἀφ' οὐ ἀπεφότων ἐκ τοῦ νηπιαγωγείου, εἰς τὸ ὅποιον ἐδίδασκον καλογραται, εἰσήρχοντο εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον.

Πᾶς ἐπρεπε νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὰ παιδία ὁ γηραιὸς στρατιωτικός;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ταχέως παρήρχοντο αἱ ἡμέραι καὶ ἡ ώρα τῆς ἐλεύσεως τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν ἐπλησίας. Νέα ἐπιστολὴ τοῦ συμβολαιογράφου ἀνήγγειλεν εἰς τὸν λοχαγὸν διτὶ τὰ παιδία θὰ φθάσωσι τὴν μετὰ δηλον εἰς τὴν ἀποκεντρωτικὴν τῆς Παρατευτῆς εἰς τὸν πόλιον Χ., ἀπέχουσαν περὶ τὰς δύο ώρας τοῦ «Ἐρημητηρίου».

Τὴν συγκοινώνιαν διηγέργει διὰ τοῦ λεωφορείου του ἀμάξιλάτης, εἰς δινήσκηση τὸ παρωνύμιον «Κύττα κεῖ» διότι εἰς τὰς πάσαν περίστασιν ἡ φράσις αὐτη, ἡ πλήρης ἐκπλήξεως, ἔξηρχετο ἐκ τοῦ στοματός του.

Φαντάζεσθε λοιπὸν πόσα «Κύττα κεῖ» ἀνεφώνησεν ὁ Κύττα κεῖ διότι πρωρισμέναι

διέταξε νὰ κρατήσῃ δι' αὐτὸν πέντε θεσιες εἰς τὸ λεωφορεῖον του· αὐτὸς δὲ ποτὸς εἶχει τῶρα ἔτη δὲν παρέλαβε κανένα ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, τῶρα ὑπεδέχετο τέσσαρας διὰ μιᾶς. Κύττα κεῖ! τί εἶναι ὁ κόσμος!

Ο λοχαγὸς δὲν ἥθελησε νὰ μεταβῇ διὰ τοῦ λεωφορείου εἰς τὴν πόλιν· ἐπροτίμησε νὰ ὑπάγῃ πεζός, ἔβασις δὲ με βῆμα στερεὸν κρατῶν τὴν πίπαν του καὶ ἔβαλλων τολύπας καπνοῦ ἐκ τοῦ στοματός του.

Τοιαύτην ὥραν συνήθως ἐκάθιτο ὑπὸ τὰς παχυσκίους καστανέας τοῦ κήπου καὶ ἀνεγίνωσκε τὴν πρωινὴν ἐφημερίδα.

Ο ἥλιος ἥρχετο νὰ καίη καὶ ἡ ὄδος εἶναι κατάλευκος καὶ κονιορτώδης. Τί πέντε λεπτά τῆς στάσεως παρῆλθον· ἡ μηχανὴ συγκλονεῖται ἐκ νέου· δέξια συριγμὸς ἀκούεται καὶ ἡ ἀμάξια στογία ἀπέρχεται ἐκ νέου διευθυνομένη εἰς ἄλλους τόπους.

Μεταξὺ ἀνθρώπων· ἡ γνωριμία συνάπτεται εὐκόλως· ἀλλ' ὁ γηραιὸς ἀξιωματικὸς δὲν εἰσευρεται πρὸς τὸν σταθμόν, ὅπου μέλλουσι· ἀποβιβασθῶσιν οἱ ἀνεψιοί του. Έκ τῆς ἀνυπομονήσιας του δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἥσυχος, ἀλλὰ βαδίζει ἀνω κάτω διὰ μεγάλων βημάτων· θέλει νὰ εἶναι ἔτοιμος για την πρωινήν.

— Τί ὡραῖον πρᾶγμα νὰ εἶναι δύο ἀγαπημένοι καὶ ὁ ἔνας νὰ θεωρῇ εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου. Ο ἔνας νὰ περιμένῃ τὸν ἄλλον νὰ φάγη ἢ νὰ πίῃ· ἀν δὲ ἀπειλή κανένα ὁ κίνδυνος, ὁ ἄλλος νὰ θέτῃ τὸ σῶμά του προπύργιον καὶ ὁρύωμα. Νὰ μὴ νομίζουν ἀληθινὴν εὐχαριστησιν παρὰ ἐκείνην που αἰσθάνονται καὶ οἱ δύο μαζί.

— Θεῖε, ἔγω εἶμαι ὁ Ιάκωβος, ὁ μεγαλητερος, αὐτὸς εἶναι ὁ Πέτρος, αὐτὸς ὁ Ανδρέας καὶ αὐτὸς ὁ Παυλόκης.

Ἐδείκνυε δὲ συγχρόνιας τοὺς τρεῖς ἀδελφούς του.

Ο λοχαγὸς παρετήρησε τὸν Ιάκωβον καὶ αὐτομάτως ἐτείγε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Τὸ παιδίον ἐκέντησε καταπληκτικὸς πρὸς τὸν πάππον του· ὡς ἐκεῖνος, ὑνομάζετο Ιάκωβος, καὶ ὡς ἐκεῖνος, εἶχε παρακαλεῖσθαι την καρδίαν της, καὶ τόπο πολὺ ἔχομε καὶ φαγητὸν ἀρκετό. Ἀλήθεια, φίλε μου, κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπὴν διανομῆς παλαιολογίων πατέρων.

— Επειτα συνέχεια]. ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

Απ' τὴν θερμὴ τῆς μάνας τ' ἀγκαλιά Πουλάκι νὰ πετάξῃ πρὸς τὸν πατέρο, ἀπὸ ψυλοῦ κυπαρισσιοῦ φωλιά.

— Στὴ γῆ μὰ μέρα κάτω εἶχε πέση.

Ἐθύμαζε μὲ λύπη τὸ φτωχό, Τὴ μάνα, τὴ φωλιά του ἐξητοῦσε· Νὰ φάγη δὲν μποροῦσε μοναχό.

Νὰ φύγη, νὰ πετάξῃ δὲν μποροῦσε.

Μὰ πέρασε μὲ κόρη ἀπ' ἐκεῖ, Εώκυψε καὶ τὸ πῆρε ἀπ' τὸ χῶμα, Τὸ φίλοντο σὰν μάνα σπλαχνική.

Τοῦ ζέστανε τὸ παγωμένο σῶμα.

Μεγάλωσε τοῦ δίνει ἐλευθεριά, Κ' ἐκεῖνο πιὰ τὴν γέρωνά δὲν ἀπο

